

Arrest

nr. 228 249 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 10 oktober 2018 België is binnengekomen, diende op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 juli 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 18 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/10/2018
Overdracht CGVS: 13/12/2018*

U had op 16 mei 2019 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u07 tot 17u18 (CGVS I). Een tweede persoonlijk onderhoud werd georganiseerd op 17 juni 2019 van 09u19 tot 12u10 (CGVS II). U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Loobuyck, was heel het eerste onderhoud aanwezig en volgde het tweede onderhoud vanaf 09u42.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Ashraf. Uw moeder behoort tot de clan Abgal (< Hawiye). U bent geboren in de hoofdstad Mogadishu. U heeft uw vader nooit gekend. Hij verliet uw moeder toen ze zwanger was van u. Kort na uw geboorte, bracht uw moeder u naar haar moeder die in het dorp Rumudgod woonde, gelegen in de provincie Middle Shabelle. Uw moeder ging samen met uw twee oudere zussen op zoek naar uw vader. Ze had vernomen dat hij in Saudi-Arabië was en zou via Ethiopië naar daar reizen. U, noch uw grootmoeder, hebben sindsdien ooit nog iets gehoord van uw moeder. Uw grootmoeder was clanoudere (Ugaas) en had in Rumudgod een kleine boerderij en vee. U ging niet naar school in Somalië maar wel naar de madrassa.

Toen u zeven jaar was, besloot uw grootmoeder om samen met u eveneens naar Ethiopië te vertrekken. Ze hoopte uw moeder daar terug te vinden, wat evenwel tevergeefs bleek. Jullie installeerden zich in Addis Abeba, waar jullie werden geholpen door M.A., een Koranleeraar van de Abgal clan. Hij vond een woning voor jullie en uw grootmoeder deed huishoudelijke taken voor hem in ruil voor financiële hulp. Hoewel u en uw grootmoeder nooit verblijfsdocumenten hadden in Ethiopië, ondervond u er geen moeilijkheden. U ging er vijf jaar naar een privéschool in Addis Abeba en tolkte af en toe in klinieken voor andere Somaliërs.

Toen u zeventien jaar was, liet u zich desinfibuleren in Ethiopië daar u medische klachten had door uw infibulatie. Toen uw grootmoeder dit vernam, vertelde ze dat ze u indertijd had laten infibuleren omdat u, toen u twee of drie jaar was, was verkracht door een man in Rumudgod (CGVS I, p.7-8).

Ongeveer vier jaar geleden werd u ziek, u begon regelmatig flauw te vallen. Deze episodes worden voornamelijk getriggerd door emoties zoals boosheid, verdriet, en als u stress heeft en te veel moet nadenken. In augustus 2018 keerden u en uw grootmoeder terug naar Somalië. Uw grootmoeder wilde daar de Koran laten reciteren voor u opdat u beter zou worden. Ze had u beloofd dat u nadien mocht teruggaan naar Ethiopië. Jullie reisden via Jijiga, Wajaale, Hargeisa en andere u onbekende plaatsen naar Mogadishu, waar jullie twee dagen werden opgevangen door een vrouw die tot de Abgal clan behoort. Vervolgens vestigden jullie zich opnieuw in Rumudgod, waar Al Shabaab aan de macht was. Op een dag kwamen er twee leden van Al Shabaab langs bij jullie woning. Eén van hen was M., hij wilde met u huwen. Uw grootmoeder zei dat ze daar eerst met u moest over spreken. De mannen zouden over een week terugkomen en wilden tegen dan een antwoord. Ze dreigden er echter mee uw grootmoeder iets aan te doen als ze zou weigeren. Uw grootmoeder bracht u op de hoogte van de situatie. U liet duidelijk verstaan dat u in geen geval wilde huwen met hem. U was bovendien bang dat ze u zouden vermoorden daar u was gedesinfibuleerd en M. zou denken dat u geen maagd meer was. Uw grootmoeder besloot u weg te sturen. Na een verblijf van een week in Rumudgod, reisde u onder begeleiding van een u onbekende man naar Mogadishu.

Op 20 september 2018 vloog u met de hulp van een smokkelaar naar Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland. Vanuit Athene vloog u naar Frankrijk. Op 10 oktober 2018 kwam u aan in België en op 18 oktober 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Somalië vreest u Al Shabaab en daarnaast haalt u aan dat u niemand meer heeft in uw land.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u verschillende medische attesten neer, opgemaakt in België, die bevestigen dat u zich regelmatig slecht voelt, heftige hoofdpijn ervaart en flauwvalt en dat u tevens gehoorproblemen heeft. Verder legde u een attest van CARDA neer ter bewijs van uw verblijf aldaar, twee verslagen van uw psycholoog en een attest ter bevestiging dat u type III werd besneden en een gedeeltelijke desinfibulatie heeft ondergaan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gewag maakt van bepaalde bijzondere procedurele noden die uw volwaardige deelname aan het procedureverloop naar eigen zeggen bemoeilijken.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken blijkt dat het regelmatig gebeurt dat wanneer u wordt geconfronteerd met stress, u flauwvalt. Daarnaast voelt u zich psychisch niet goed, heeft u slaapproblemen en last van angst. Ook hoort u niet goed met uw rechteroor. Echter moet er op worden gewezen dat uit de medische stukken die u aanreikt, niet kan worden afgeleid dat u door uw verklaarde medische en psychische problemen niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten (cfr. infra). Wat betreft uw gehoorproblemen, dient er opgemerkt te worden dat u werd gevraagd onmiddellijk aan te geven als iets niet duidelijk was. De tolk zorgde er steeds voor dat u hem goed kon verstaan. Op het einde van het tweede onderhoud gaf u aan dat u de vragen en de tolk goed had begrepen.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië en Ethiopië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Rumudgod te hebben verbleven, gelegen in de regio Middle Shabelle, vervolgens illegaal in Addis Abeba in Ethiopië te hebben gewoond als zijnde Somalische vluchteling en ten slotte te zijn teruggekeerd naar Rumudgod.

Vooreerst legde u zeer beperkte verklaringen af over uw verblijf in Somalië en meer bepaald over Rumudgod, het dorp waar u tot uw zevende zou hebben gewoond en een week zou hebben verbleven voor uw vertrek naar Europa (CGVS I, p.5-6 en CGVS II, p.4). U wist te vertellen dat Rumudgod is gelegen in de regio Middle Shabelle maar gevraagd in welk district van Middle Shabelle, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p.6). U kon geen enkel district van uw regio bij naam noemen (CGVS II, p.7). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd wat Aden Yaqbal is, moest u toegeven deze naam nog nooit te hebben gehoord (CGVS II, p.6). Het is evenwel het district waar uw dorp Rumudgod [Runungod] is gelegen (zie informatie in het administratieve dossier). U kon evenmin aangeven welke provincies er naast Middle Shabelle zijn gelegen (CGVS II, p.7).

Gevraagd naar dorpen in de buurt van Rudmudgod, moest u opnieuw toegeven het niet te weten (CGVS I, p.7 en CGVS II, p.7).

Gevraagd naar de grootste stad die daar in de buurt ligt, noemde u Adanlehe [Aden Laheley]. Gevraagd of u daar bent geweest, repliceerde u zich dat niet te herinneren (CGVS I, p.7). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat u die plaats bent gepasseerd onderweg naar Rumudgod maar u kon niet aangeven of het een dorp, een stad of een district is (CGVS II, p.7). Gevraagd naar andere plaatsen die in de buurt van uw dorp liggen met als doel Rumudgod beter te kunnen situeren in Middle Shabelle, repliceerde u dat niet te kunnen zeggen en het u niet te herinneren (CGVS I, p.18). Van de naburige dorpen Ceel Cali Weyd en Agar Gul en van het naburige district Ceel Dheer, bleek u nog nooit te hebben gehoord (CGVS II, p.11).

Gevraagd te vertellen wat u zich nog herinnert van Rumudgod, kwam u niet verder dan aan te geven dat u zich niet veel herinnert en dat de meeste huizen daar gemaakt zijn van hout en een metalen dak hebben (CGVS I, p.6). Tijdens het tweede onderhoud sprak u evenwel over huizen gemaakt van klei (CGVS II, p.7). Gevraagd hoeveel families er in het dorp wonen, moest u het antwoord schuldig blijven en gaf u als uitleg dat u bij uw terugkeer naar het dorp niet vaak naar buiten ging omwille van de aanwezigheid van Al Shabaab (CGVS I, p.6). U stelde dat Rumudgod een klein dorp is maar u kon niet vertellen hoeveel huizen het dorp ongeveer telt (CGVS I, p.18). Gevraagd of het gaat over een aantal van 5, 20 of 100, herhaalde u het niet exact te kunnen zeggen (CGVS I, p.18). U erop gewezen dat er niet gevraagd wordt naar een exact cijfer maar naar een indicatie, kwam u niet verder dan aan te geven dat er één huis was gelegen tegenover het huis van uw grootmoeder, dat er aan de zijkant nog een huis stond, gebouwd van hout, maar dat u zich de rest niet herinnert (CGVS I, p.18). U stelde dat uw grootmoeder in Rumudgod een kleine boerderij had en dieren maar gevraagd of u ook voor de dieren zorgde toen u nog jong was, antwoordde u negatief (CGVS I, p.7), wat bedenkelijk is. U gaf als uitleg dat uw grootmoeder u nooit alleen liet nadat u als kind was verkracht (CGVS I, p.7). Gevraagd naar namen van andere bewoners van Rumudgod, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p.6). Zelfs als u maar enkele jaren in Rumudgod zou hebben gewoond, mag toch verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen geven daar het het dorp van uw grootmoeder is en u tot aan uw vertrek steeds bij uw grootmoeder heeft gewoond.

Wat betreft uw verblijf van veertien jaar in Ethiopië, heeft het CGVS vooreerst bedenkingen bij de reden waarom u en uw grootmoeder indertijd naar Addis Abeba zouden zijn vertrokken. U stelde dat uw grootmoeder op zoek wilde gaan naar uw moeder en uw twee zussen in Ethiopië (CGVS I, p.10-11). U had verklaard dat zij zeven jaar eerder waren vertrokken om uw vader te gaan zoeken van wie uw moeder dacht dat hij in Saudi-Arabië was (CGVS I, p.5-6). U stelde dat uw moeder naar Ethiopië was vertrokken om van daaruit verder te reizen (CGVS I, p.6 en p.11). Het roept dan ook vragen op dat uw grootmoeder indertijd dacht dat uw moeder zich na zoveel jaren nog in Ethiopië zou bevinden. Bovendien gevraagd waarom uw grootmoeder pas zeven jaar later besloot haar dochter en andere kleinkinderen te gaan zoeken, gaf u nu een andere reden voor jullie vertrek naar Ethiopië. U stelde dat uw grootmoeder wilde voorkomen dat u zou worden uitgehuwelijkt daar meisjes in het dorp rond hun veertiende huwen (CGVS I, p.11). Wat er ook van zij, uw verklaringen weten niet te overtuigen.

Gevraagd of uw grootmoeder mensen kende in Addis Abeba, antwoordde u dat ze daar een Koranleraar kende, M.A. genaamd (CGVS I, p.11-12). Gevraagd van waar uw grootmoeder hem kende, stelde u dat hij ook Abgal was (CGVS I, p.11). U erop gewezen dat er veel Abgal zijn en u nogmaals de kans gegeven om uit te leggen hoe uw grootmoeder hem concreet kende, repliceerde u dat u daar verder geen informatie over vroeg (CGVS I, p.11). U kon evenmin vertellen van waar in Somalië M.A. afkomstig was (CGVS I, p.12). Gevraagd of u ooit aan uw grootmoeder had gevraagd hoe ze hem kende, antwoordde u negatief (CGVS I, p.13). Deze persoon was nochtans degene die u en uw grootmoeder onderdak bood, vervolgens een huis voor jullie vond, jullie financieel ondersteunde, vijf jaar lang een privéschool betaalde voor u en uw grootmoeder hielp met haar zoektocht naar uw moeder (CGVS I, p.11-12). Het is aldus bedenkelijk dat u niets weet over zijn band met uw grootmoeder.

Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat M.A. een jaar voor jullie terugkeer naar Somalië, Ethiopië verliet (CGVS I, p.16). U kon niet vertellen waarom hij verhuisde, noch naar waar hij ging, noch of hij ja dan neen terugkeerde naar Somalië (CGVS I, p.16). Ook dienaangaande is het bedenkelijk dat u niets weet over het vertrek van de persoon die u en uw grootmoeder al die jaren zou hebben ondersteund in Ethiopië. Gevraagd hoe jullie na zijn vertrek financieel konden rondkomen, stelde u dat jullie werden geholpen door Somalische mensen (CGVS I, p.17). Gevraagd door welke Somaliërs jullie werden geholpen, antwoordde u vaagweg dat jullie werden geholpen door Somalische mensen uit de omgeving (CGVS I, p.17). U voegde hieraan toe dat ze elke maand geld inzamelden voor jullie, daarmee jullie huur betaalden en het overschot aan jullie gaven (CGVS I, p.17).

Gevraagd wie die mensen concreet waren, repliceerde u dat het de ouders waren van de leerlingen van M.A. (CGVS I, p.17). Het mag evenwel verbazen dat u en uw grootmoeder een jaar lang werden onderhouden door derden.

Gevraagd naar uw contacten met andere Somaliërs in Addis Abeba, kwam u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat u er maar één vriendin had, Ma. genaamd (CGVS I, p.13). Haar volledige naam kent u niet (CGVS II, p.8). Gevraagd of uw grootmoeder veel contact had met andere Somaliërs, antwoordde u negatief (CGVS I, p.15). Gevraagd of er dan niemand was die ze wel vaker zag, andere mensen uit Somalië, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS I, p.15). Het is evenwel niet aannemelijk dat jullie veertien jaar lang in Addis Abeba zouden hebben gewoond als zijnde Somalische vluchtelingen, maar bijna geen enkel vriendschappelijk contact onderhielden met andere Somaliërs.

U stelde dat u in Addis Abeba af en toe tolkte voor andere Somaliërs die u kende van de wijk waar u en uw grootmoeder woonden en die uw hulp kwamen vragen (CGVS I, p.14). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd om een aantal namen te geven van personen voor wie u heeft getolkt in Addis Abeba, antwoordde u vaagweg dat het er veel zijn (CGVS I, p.15). Opnieuw gevraagd een paar namen te geven, kwam u niet verder dan 'mama Z.' te noemen, waaraan u toevoegde dat het mensen waren die door andere mensen naar u werden gebracht (CGVS I, p.15). U aangemoedigd nog andere namen te geven, noemde u nog N. en A. om hierna aan te geven dat u zich de rest niet herinnert (CGVS I, p.15). Tijdens het eerste onderhoud voorts gevraagd een concreet voorbeeld te geven van een dag waarop u heeft getolkt voor Somaliërs in een kliniek in Ethiopië, repliceerde u dat u zoveel problemen heeft, dat u alles probeert te vergeten en dat u zich daar momenteel niets van herinnert (CGVS I, p.15). Tijdens het tweede onderhoud opnieuw gevraagd concreet te vertellen over een tolkopdracht, vertelde u over A. die nierproblemen had en u altijd vroeg om mee te gaan naar de kliniek en over N. die een probleem had aan haar appendix en van wie u nooit geld aannam om te tolken (CGVS II, p.9). U aangemoedigd verder te vertellen, antwoordde u dat u zich de andere namen niet meer herinnert en dat u ook niet elke dag ging tolken (CGVS II, p.9). Nogmaals gevraagd of u echt geen andere voorbeelden meer kon geven, kwam u niet verder dan te stellen dat u tolkte voor de patiënt en de dokter (CGVS II, p.9).

U stelde dat u enkel tolkte in klinieken (CGVS I, p.14). Gevraagd in welke klinieken, repliceerde u dat u tolkte in de Harare kliniek en in andere klinieken (CGVS I, p.15). Gevraagd in welke andere klinieken nog, repliceerde u dat u meestal naar de Harare kliniek ging (CGVS I, p.15). Gevraagd naar welke andere plaatsen u dan nog ging om te tolken, antwoordde u naast de kwestie dat er nog andere klinieken zijn maar dat de Somaliërs meestal naar daar gingen (CGVS I, p.15). Het roept verder vragen op dat u niet kon/wilde antwoorden op de vraag. Uw uitermate beperkte verklaringen over uw beweerde tolkopdrachten, het enige werk dat u zou hebben gedaan in Ethiopië (CGVS I, p.15), ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf aldaar.

Zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, kunnen uw verklaringen over het veertienjarig verblijf en de levensomstandigheden van u en uw grootmoeder in Addis Abeba niet overtuigen. U heeft bovendien geen enkel begin van bewijs neergelegd ter staving van jullie verblijf in Ethiopië (CGVS I, p.17).

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat ook de reden waarom u en uw grootmoeder Ethiopië zouden hebben verlaten na een verblijf van veertien jaar, vragen oproept. U stelde dat uw grootmoeder wilde dat een sheikh in Somalië de Koran zou reciteren voor u opdat u zou genezen (CGVS I, p.5, p.17 en p.21 en CGVS II, p.7 en p.12). Gevraagd of dat niet mogelijk was in Ethiopië, moest u toegeven dat niet te weten en voegde daaraan toe dat uw oma oud was (CGVS II, p.7). Dat uw grootmoeder oud was en ook mede daarom wilde terugkeren naar haar dorp op het platteland in Somalië (CGVS I, p.5 en 17 en CGVS II, p.7), houdt evenwel weinig steek. U had immers het plan om nadien terug te keren naar Ethiopië en zoals u verklaarde, hadden jullie voorts geen familie meer in Rumudgod (CGVS I, p.7 en CGVS II, p.7). Verder gevraagd wat het plan was bij terugkeer naar Somalië, hoe jullie daar financieel zouden rondkomen, stelde u bovendien het niet te weten en voegde daaraan toe dat u normaal zou terugkeren naar Ethiopië na de Koranlezing (CGVS II, p.7 en p.12). Over hoe uw grootmoeder het daar zou redden, bleek aldus niet nagedacht te zijn geweest.

Voorts heeft het CGVS eveneens verschillende bedenkingen betreffende het ontbreken van enig familiaal netwerk. U stelde dat u uw vader nooit heeft gekend, dat uw moeder er vandoor is gegaan met uw zussen kort na uw geboorte en dat u, noch uw grootmoeder nog ooit iets van haar hebben gehoord (CGVS I, p.5-6). Het is evenwel bedenkelijk dat uw moeder u zou achterlaten bij uw grootmoeder, zijnde haar moeder, en daarna van de aardbol zou verdwijnen (CGVS I, p.5-6).

Verder verklaarde u dat uw grootmoeder na uw vertrek uit Somalië is overleden aan de gevolgen van een te hoge bloeddruk (CGVS I, p.9). U stelde dat u dit had vernomen van de smokkelaar toen u in Griekenland was (CGVS I, p.9). Gevraagd hoe de smokkelaar wist dat uw grootmoeder was overleden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p.9). Gevraagd wie de smokkelaar was en hoe u hem kende, kwam u niet verder dan te stellen dat hij A.Q. heet (CGVS I, p.9). Gevraagd van waar hij afkomstig is, moest u toegeven het niet te weten (CGVS I, p.9). U kon enkel zeggen dat jullie samen vanuit Somalië waren vertrokken (CGVS I, p.9). Gevraagd of u aan de smokkelaar had gevraagd hoe hij wist dat uw grootmoeder was overleden, antwoordde u naast de kwestie dat u in Griekenland knieproblemen had (CGVS I, p.9). De vraag herhalend, repliceerde u dat u het aan hem heeft gevraagd (CGVS I, p.10). Gevraagd wat de smokkelaar dan had gezegd aan u over uw grootmoeder, antwoordde u nietszeggend dat u veel naar uw grootmoeder had gevraagd (CGVS I, p.10). Gevraagd of de smokkelaar heeft uitgelegd aan u hoe hij wist dat uw grootmoeder was overleden, antwoordde u negatief (CGVS I, p.10). Nogmaals gevraagd of u die vraag had gesteld aan hem, antwoordde u ditmaal negatief (CGVS, p.10). Gevraagd waarom niet, verwees u opnieuw naar uw knieproblemen en voegde daaraan toe dat de smokkelaar zei dat u verder moest zwijgen over uw grootmoeder (CGVS I, p.10). Uw verklaringen houden echter geen steek. Het is niet aannemelijk dat uw grootmoeder – door wie u bent opgevoed en van wie u zegt dat ze uw enige familielid was met wie u contact had – zou zijn overleden en dat u niet zou doorvragen aan de smokkelaar wie hem hiervan op de hoogte had gebracht. Het is eveneens bedenkelijk dat de smokkelaar niet meer informatie zou hebben willen geven over het overlijden van uw grootmoeder. U verklaarde voorts dat u niemand anders kon contacteren om het nieuws over uw grootmoeder te bevestigen daar u van niemand contactgegevens had (CGVS I, p.10 en CGVS II, p.10). U stelde dat uw grootmoeder geen gsm had en u evenmin (CGVS I, p.10). Het roept evenwel vragen op dat u en uw grootmoeder niet hadden afgesproken via wie u haar zou kunnen contacteren. Uw verklaringen over uw gebrek aan enig familiaal netwerk, weten gezien bovenstaande niet te overtuigen.

Tot slot heeft het Commissariaat-generaal nog enkele bedenkingen bij het door u beschreven vertrek uit Somalië. U stelde dat uw grootmoeder aan iemand had gevraagd om u te helpen vluchten en dat u met die persoon naar Mogadishu was gereisd en dat hij een smokkelaar regelde voor u (CGVS I, p.20). U herinnerde zich niet hoe die man heet, noch of hij al dan niet familie is van uw grootmoeder (CGVS I, p.20). U kon evenmin vertellen hoeveel uw grootmoeder de smokkelaar heeft betaald voor uw reis (CGVS I, p.20). Gevraagd hoe uw grootmoeder aan het geld was geraakt, kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat uw grootmoeder grond had verkocht maar dat ze u niets had verteld (CGVS I, p.20). Ter verduidelijking gevraagd of u denkt dat uw grootmoeder grond had verkocht, dan wel of dat iets is dat u zeker weet, stelde u dat u dat denkt (CGVS I, p.20). Gevraagd naar de grootte van die grond, kwam u niet verder te stellen dat die grond groot is (CGVS I, p.20). U erop gewezen dat het moeilijk te begrijpen is dat jullie in Ethiopië amper rondkwamen, er financieel werden geholpen door anderen, dat uw grootmoeder dan blijkbaar wel de middelen had om u plotsklaps naar Europa te sturen maar dat u niet weet hoeveel ze betaalde, noch met welke middelen, gaf u als uitleg dat u niets wist, dat u enkel wist dat die man van de Koranschool uw grootmoeder in Ethiopië hielp maar dat u eigenlijk ook niet weet via welke bron ze het geld kreeg waarmee de smokkelaar werd betaald (CGVS I, p.20). Uw verklaringen over de organisatie van uw vertrek zijn dermate vaag dat het vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het CGVS, enkel wordt versterkt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Rumudgod te hebben gewoond, vervolgens veertien jaar in Ethiopië te hebben verbleven in de omstandigheden zoals u ze heeft beschreven, te zijn teruggekeerd naar Somalië en geen familiaal netwerk meer te hebben in uw land.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw aankomst in België, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden verblijfplaatsen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien heeft het CGVS nog enkele bedenkingen betreffende uw vluchtmotieven. Zo kon u maar zeer weinig informatie geven over M., de persoon van Al Shabaab die met u wilde huwen (CGVS II, p.4). Zijn volledige naam kon u niet geven (CGVS II, p.5). U kon niet vertellen wie hij juist is, van waar hij afkomstig is, wie zijn familie is, noch wat hij juist doet bij Al Shabaab (CGVS II, p.5). Van de tweede persoon die kwam aankloppen bij u en uw grootmoeder in Rumudgod, kende u de naam niet (CGVS II, p.4).

Voorts is het bedenkelijk dat de twee mannen ermee dreigden uw grootmoeder iets aan te doen als ze niet zou instemmen met een huwelijk, maar jullie anderzijds wel een week bedenktijd gaven (CGVS II, p.4). U gevraagd waarom jullie nog een week bedenktijd kregen, stelde u dat uw grootmoeder in die tijd met u zou kunnen praten en u akkoord zou kunnen gaan (CGVS II, p.5), wat evenwel geen afdoende uitleg is daar de mannen jullie feitelijk geen keuze gaven. Gevraagd of er met de clan- en dorpsoudsten werd gesproken over de situatie om een oplossing te vinden, antwoordde u negatief (CGVS II, p.5). U stelde dat u er helemaal niet aan had gedacht om zo iets te doen en dat u niet wist dat de ouderen over zo een zaken spreken (CGVS II, p.5), wat bedenkelijk is gezien het belang van de dorpsouderen in de Somalische traditie. U weet ten slotte niet wat er na uw vertrek nog is gebeurd, of Al Shabaab ja dan neen nog is langsgelopen (CGVS II, p.6). Uw vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met Al Shabaab.

Dat u zou zijn verkracht toen u twee of drie jaar oud was (CGVS I, p.7-8), is dan weer louter een blote bewering van uwentwege die u niet aantoonbaar aan de hand van enig concreet element. Volgens uw verklaringen zou u er pas achter zijn gekomen toen u al zeventien jaar was (CGVS I, p.8). Gevraagd of u zich nog iets herinnert van de verkrachting, antwoordde u negatief (CGVS I, p.8). U kon niet vertellen door wie u werd verkracht, noch zou uw grootmoeder hebben geweten wie de dader was (CGVS I, p.7-8). U bleef aldus zeer vaag over dit beweerde incident dat bovendien ook zou hebben plaatsgevonden in Rumudgob (CGVS I, p.8).

Wat betreft uw (gedeeltelijke) desinfibulatie die wordt gestaafd door een Belgisch medisch attest (d.d. 15/01/2019) en die u kosteloos zou hebben ondergaan in een kliniek in Ethiopië (CGVS I, p.8 en p.16), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u als vrees dienaangaande aanhaalde dat u in Somalië zal worden beschouwd als een hoer daar men door uw desinfibulatie zal denken dat u geen maagd meer bent (CGVS II, p.10). Gevraagd of u spreekt over Al Shabaab, antwoordde u positief (CGVS II, p.10). Zoals hierboven aangetoond, wordt er echter geen geloof gehecht aan uw uithuwelijking aan een Al Shabaab strijder. Verder dient in dit verband herhaald te worden dat u het Commissariaat-generaal geen zicht heeft geboden op uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw aankomst hier, noch op uw werkelijk netwerk. Uw familiale context en uw huidige situatie in Somalië zijn niet deze waarover u hebt verteld (zie supra). Daarnaast blijkt uit de informatie waar het CGVS over beschikt (COI Focus "Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië" dd. 13 juni 2016) blijkt dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen. De informatie vermeldt voorts ook dat één rapport stelt dat volwassen niet-geïnfibuleerde vrouwen soms infibulatie ondergaan onder dwang, met geweld of onder sociale druk, maar het rapport geeft geen verdere informatie over de mate waarin dit voorkomt en de andere geraadpleegde rapporten vermelden hier niets over. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet in een dergelijke situatie bevindt. Gelet op het geheel van bovenstaande redenen dient er dan ook te worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees naar aanleiding van uw (gedeeltelijke) desinfibulatie niet aannemelijk maakt.

Wat betreft de fysieke problemen die u aanhaalt ten gevolge van uw besnijdenis, zijnde menstruatiespijnen, buikpijn en urineproblemen (CGVS I, p.8, CGVS II, p.5 en zie ook stukken 3 en 4), dient er opgemerkt te worden dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit al het voorgaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Het verslag van een onderzoek van u door het departement neurologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugman nadat u daags voordien tweemaal het bewustzijn had verloren (d.d. 15/10/2018), het verslag van uw opname op de spoed op 19/02/2019 omwille van een flauwte, een aanvraag van een MRI-scan (d.d. 11/04/2019), de uitslagen van de elektro-encefalografie die u onderging op 19/04/2019, een verslag van arts Dr. C. Leconte waar naast de episodes waarbij u het bewustzijn verliest, ook melding wordt gemaakt van gehoorproblemen (d.d. 13/05/2019), de bevestiging van een doktersafspraak op 31/05/2019, de lijst van medische problemen die u heeft ervaren in het opvangcentrum waar u verblijft, en medicatievoorschriften (d.d. 04/12/2018, 29/01/2019, 30/01/2019, 16/05/2019 en 14/06/2019), bevestigen dat u gehoorproblemen heeft en episodes ervaart waarbij u zich plots slecht voelt en flauwvalt maar melden dat er geen fysieke oorzaak van deze flauwtes werd vastgesteld. Voorts legde u nog een attest neer waarin wordt aangegeven dat u sinds 11/02/2019 wordt opgevolgd in het Centre d'Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) (d.d. 10/05/2019), alsook twee verslagen van de psychologische begeleiding die u krijgt (d.d. 30/01/2019 en 14/05/2019). De verslagen betreffen een samenvatting van uw verklaringen en de melding dat u de beschreven episodes ervaart als u geconfronteerd wordt met angst en moeilijke en emotionele situaties. U zou ook slaapproblemen ervaren, last hebben van nachtmerries, moeite hebben met eten en stress ervaren door opnieuw te moeten spreken over wat u heeft meegemaakt. Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud voelde u zich niet goed en viel u flauw (CGVS I, p.21). U werd hierna opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud. Zoals blijkt uit de notities van de twee onderhouds, was u voor deze episode en gedurende het hele tweede onderhoud bij machte om volwaardig deel te nemen aan de onderhouds. Noch u, noch uw advocaat, gaven bovendien aan u dat u niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Wat betreft de verslagen van de psychologische begeleiding die u krijgt, dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat de attesten een loutere weergave zijn van uw verklaringen en aldus geen sluitend bewijs vormen voor de reden van uw psychische problemen. Aldus wijzigen de door u neergelegde documenten niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens de twee persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS op 16 mei 2019 en op 17 juni 2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I, p.3). U werd in de loop van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in Somalië, noch aan uw langdurig verblijf in Ethiopië zoals door u beschreven (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p.9-10 en p. 12). U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p.9-10 en p. 12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending artikel 48/7 Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende partij verwijt de verzoekende partij niet eerlijk te zijn over haar herkomst:

[citaat bestreden beslissing]

De verwerende partij schijnt echter in haar vraagstelling te vergeten dat de verzoekende partij nog zeer jong was toen zij Rumudgod verliet.

Zij werd bovendien als meisje door een beschermende grootmoeder opgevoed.

Aldus verklaart dit waarom ze niet veel over de omgeving aldaar kan verklaren.

Veel pertinentere waren doorgedreven vragen omtrent haar verblijf in Ethiopië geweest, doch ook daar schiet de verwerende partij tekort (zie infra).

II.1.2. De verwerende partij begrijpt niet dat de grootmoeder van de verzoekende partij besliste Somalië te verlaten:

[citaat bestreden beslissing]

Ten onrechte wordt de beslissing tot vertrek door de grootmoeder van de verzoekende partij gereduceerd tot een zoektocht naar de moeder en de zussen van de verzoekende partij.

Cf. gehoor dd. 16/05/2019, p. 10-11:

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 10-11]

De beslissing om te vertrekken door de grootmoeder was dus tevens ingegeven door de wil de verzoekende partij te beschermen tegen een gedwongen huwelijk, rekening houdende met het feit dat ze op jonge leeftijd reeds werd verkracht en geen maagd meer was.

Aldus was het niet zo onlogisch dat de grootmoeder besliste naar Ethiopië te gaan omdat ze de hoop had haar dochter en andere kleinkinderen daar te kunnen terugvinden.

II.1.3. Slechts weinig vragen worden door de verwerende partij gesteld om het effectieve verblijf van de verzoekende partij in Ethiopië te verifiëren.

De vragen beperken zich voornamelijk tot de rol van M.A. (de man die haar grootmoeder in Ethiopië financieel hielp) en de beperkte tolkopdrachten (Somalisch - Amhaars) die de verzoekende partij in de ziekenhuizen uitvoerde en de namen van de vriendinnen die ze daar had.

Nergens wordt haar gevraagd haar wijk te beschrijven, evenals de aangrenzende wijken. De verwerende partij vraagt de verzoekende partij dit nochtans wel te doen voor Rumudgod (in Somalië), een plaats waar de verzoekende partij maar tot haar zevende levensjaar gewoond heeft.

Ook over het schoolsysteem in Ethiopië wordt bijvoorbeeld niets gevraagd, terwijl de verzoekende partij tijdens haar gehoor nochtans had aangegeven aldaar naar school geweest te zijn (cf. gehoor dd. 16/05/2019, p. 9).

De selectieve interesse van de verwerende partij voor slechts een beperkt aantal zaken valt op. Nochtans vergt een herkomstcheck een doorgedreven onderzoek over alle mogelijke aspecten van het dagelijks leven in de regio (geografie, schoolsysteem, beschrijving omgeving, belangrijke gebeurtenissen,...).

Dit was ook de raadsman aanwezig bij het gehoor opgevallen, die stelde (cf. gehoor dd. 17/06/2019, p. 12):

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 12]

De verwerende partij is Oost-Indisch doof gebleken voor deze belangrijke oproep.

II.1.4. De verwerende partij verwijt de verzoekende partij tevens te weinig vragen een de smokkelaar te hebben gesteld over het overlijden van haar grootmoeder, hoewel zij duidelijk heeft aangegeven dat de smokkelaar geen spraakzaam man was.

De verzoekende partij wist bovendien wel degelijk te vertellen dat haar grootmoeder ten gevolge van suikerziekte overleden is.

Ook verwondert zij zich over het feit dat de verzoekende partij één week bedenktijd kreeg van M., de persoon van Al Shabaab die met haar wilde huwen en dat zij niet zoveel over hem afwist.

Het huwelijksaanzoek kwam er een paar dagen nadat de verzoekende partij teruggekeerd was met haar oma uit Ethiopië. Is het dan zo vreemd dat zij deze niet kende??

Cf. gehoor dd. 17/06/2019, p. 5:

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 5]

De verwerende partij vergist zich bovendien wanneer zij deze zogenaamde "bedenktijd" ook daadwerkelijk als "bedenktijd" interpreteert.

Deze bedenktijd was allicht eerder ingegeven door de noodzaak om een overeenkomst te bereiken over de bruidsschat, gezien een huwelijk in Somalië veelal een zakelijke transactie is

Weigeren was geen optie, zo blijkt ook uit de verklaringen van de verzoekende partij.

II.1.5. Bovendien draagt de verzoekende partij op heden nog altijd de lichamelijke en de geestelijke gevolgen van de besnijdenis.

Cf. gehoor dd. 16/05/2019, p. 8:

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 8]

Ieder redelijk denkend mens ziet in dat dit traumatisch is.

Reeds herhaaldelijk heeft de RvV gesteld dat de besnijdenis zelf en haar gevolgen dermate traumatisch kunnen zijn dat ze elke terugkeer ondenkbaar maken:

[citaat arrest RvV 3 november 2015, nr. 155 975]

- CCE n° 197 025 van 21 september 2017

[citaat arrest RvV 21 september 2017, nr. 197 025]

Zo stellen ook de Verenigde Naties:

14. The permanent and irreversible nature of FGM as described earlier, however, supports a finding that a woman or girl who has already undergone the practice before she seeks asylum, may still have a well-founded fear of future persecution. Depending on the individual circumstances of her case and the particular practices of her community, she may fear that she could be subjected to another form of FGM and/or suffer particularly serious long-term consequences of the initial procedure. In other words, there is no requirement that the future persecution feared should take an identical form to the one previously endured, as long as it can be linked to a Convention ground.

Dat de verzoekende partij serieuze lange termijngevolgen ondervindt van de besnijdenis werd in deze afdoende aangetoond.

II.1.6. Aangezien de verzoekende partij onbetwistbaar reeds "ernstige schade" heeft ondergaan, is het bovendien aan de verwerende partij om te bewijzen dat ze deze ernstige schade niet opnieuw zal moeten ondergaan of niet zal voortduren in het geval ze dient terug te keren naar Somalië.

Cf. artikel 49/7 Vreemdelingenwet:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Het is dus op de verwerende partij dat ten deze de bewijslast rust. Ten onrechte tracht zij het risico op herbesnijdenis te relativeren.

II.1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat zij met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Verzoekster ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan haar identiteit en regio van herkomst en minimaliseert de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent haar lacunaire kennis van haar verblijfplaatsen.

Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Rumudgod in het district Yaqbal in de provincie Middle Shabelle in Somalië, gelet op verzoeksters lacunaire kennis over (i) de districten en provincies in haar regio van herkomst, (ii) de dorpen rondom haar dorp en (iii) het dorp Rumudgod en de bewoners.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift ter minimalisering van haar lacunaire kennis op haar jonge leeftijd toen zij Rumudgod verliet en het feit dat zij zeer beschermend door haar grootmoeder werd opgevoed, hetgeen verklaart waarom zij niet veel over de omgeving daar kan vertellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat, zelfs rekening met haar jonge leeftijd ten tijde van haar verblijf daar, van verzoekster weldegelijk kan worden verwacht dat zij een basiskennis heeft van haar dorp en regio van herkomst in Somalië. Er dient immers rekening te worden gehouden met de vaststellingen dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster (i) sinds haar één jaar tot zeven jaar in dit dorp heeft verbleven, (ii) nadien in Ethiopië steeds bij haar grootmoeder heeft gewoond, die uit dit dorp

afkomstig was, (iii) verklaart nog één week in het dorp te hebben verbleven voor haar vertrek naar België toen zij reeds 21 jaar oud was. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster een zekere mate van scholing heeft genoten, daar zij vijf jaar privéschool heeft gevolgd in Ethiopië (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 13). Van verzoekster kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst in Somalië.

Waar verzoekster erop wijst dat het pertinent was geweest om vragen te stellen over haar verblijf in Ethiopië, merkt de Raad op dat verzoekers' identiteit, nationaliteit en herkomst kernelementen uitmaken in de procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de nood aan een internationale bescherming. Het is bijgevolg niet onredelijk dat getracht wordt de kennis van verzoekster over de streek van herkomst in het land waarvan zij de nationaliteit heeft te toetsen. Hierbij rust de bewijslast bij verzoekster en beschikt zij over de verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad acht het dan ook niet onredelijk dat van verzoekster, zelfs rekening houdende met haar jonge leeftijd toen zij het dorp verliet, de gegevens werden gevraagd die in de bestreden beslissing werden aangehaald. Hieruit blijkt echter genoegzaam dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het dorp Rumudgod in het district Yaqbal in de provincie Middle Shabelle in Somalië, hetgeen een invloed heeft op de geloofwaardigheid van verzoeksters nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Vooreerst legde u zeer beperkte verklaringen af over uw verblijf in Somalië en meer bepaald over Rumudgod, het dorp waar u tot uw zevende zou hebben gewoond en een week zou hebben verbleven voor uw vertrek naar Europa (CGVS I, p.5-6 en CGVS II, p.4). U wist te vertellen dat Rumudgod is gelegen in de regio Middle Shabelle maar gevraagd in welk district van Middle Shabelle, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p.6). U kon geen enkel district van uw regio bij naam noemen (CGVS II, p.7). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd wat Aden Yaqbal is, moest u toegeven deze naam nog nooit te hebben gehoord (CGVS II, p.6). Het is evenwel het district waar uw dorp Rumudgod [Runungod] is gelegen (zie informatie in het administratieve dossier). U kon evenmin aangeven welke provincies er naast Middle Shabelle zijn gelegen (CGVS II, p.7).

Gevraagd naar dorpen in de buurt van Rudmudgod, moest u opnieuw toegeven het niet te weten (CGVS I, p.7 en CGVS II, p.7). Gevraagd naar de grootste stad die daar in de buurt ligt, noemde u Adanlehe [Aden Laheley]. Gevraagd of u daar bent geweest, repliceerde u zich dat niet te herinneren (CGVS I, p.7). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat u die plaats bent gepasseerd onderweg naar Rumudgod maar u kon niet aangeven of het een dorp, een stad of een district is (CGVS II, p.7). Gevraagd naar andere plaatsen die in de buurt van uw dorp liggen met als doel Rumudgod beter te kunnen situeren in Middle Shabelle, repliceerde u dat niet te kunnen zeggen en het u niet te herinneren (CGVS I, p.18). Van de naburige dorpen Ceel Cali Weyd en Agar Gul en van het naburige district Ceel Dheer, bleek u nog nooit te hebben gehoord (CGVS II, p.11).

Gevraagd te vertellen wat u zich nog herinnert van Rumudgod, kwam u niet verder dan aan te geven dat u zich niet veel herinnert en dat de meeste huizen daar gemaakt zijn van hout en een metalen dak hebben (CGVS I, p.6). Tijdens het tweede onderhoud sprak u evenwel over huizen gemaakt van klei (CGVS II, p.7). Gevraagd hoeveel families er in het dorp wonen, moest u het antwoord schuldig blijven en gaf u als uitleg dat u bij uw terugkeer naar het dorp niet vaak naar buiten ging omwille van de aanwezigheid van Al Shabaab (CGVS I, p.6). U stelde dat Rumudgod een klein dorp is maar u kon niet vertellen hoeveel huizen het dorp ongeveer telt (CGVS I, p.18). Gevraagd of het gaat over een aantal van 5, 20 of 100, herhaalde u het niet exact te kunnen zeggen (CGVS I, p.18). U erop gewezen dat er niet gevraagd wordt naar een exact cijfer maar naar een indicatie, kwam u niet verder dan aan te geven dat er één huis was gelegen tegenover het huis van uw grootmoeder, dat er aan de zijkant nog een huis stond, gebouwd van hout, maar dat u zich de rest niet herinnert (CGVS I, p.18).

U stelde dat uw grootmoeder in Rumudgod een kleine boerderij had en dieren maar gevraagd of u ook voor de dieren zorgde toen u nog jong was, antwoordde u negatief (CGVS I, p.7), wat bedenkelijk is. U gaf als uitleg dat uw grootmoeder u nooit alleen liet nadat u als kind was verkracht (CGVS I, p.7). Gevraagd naar namen van andere bewoners van Rumudgod, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p.6).

Zelfs als u maar enkele jaren in Rumudgod zou hebben gewoond, mag toch verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen geven daar het het dorp van uw grootmoeder is en u tot aan uw vertrek steeds bij uw grootmoeder heeft gewoond.”

Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente en omstandige wijze oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt gedurende veertien jaar als Somalische vluchteling in Ethiopië te hebben verbleven, gelet op de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing dat (i) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen waarom zij en haar grootmoeder naar Ethiopië zijn vertrokken, (ii) het niet aannemelijk is dat zij geen kennis zou hebben over de band van haar grootmoeder met M.A., die hen in Ethiopië financieel ondersteunde, noch over zijn vertrek uit Ethiopië, (iii) verzoeksters verklaringen dat zij een jaar lang werden onderhouden door derden na het vertrek van M.A. niet aannemelijk zijn, (iv) het evenmin aannemelijk wordt beschouwd dat zij bijna geen vriendschappelijke contacten onderhielden met andere Somaliërs, (v) verzoeksters verklaringen over haar werkzaamheden als tolk in ziekenhuizen in Ethiopië vaag en beperkt zijn, (vi) zij geen bewijs neerlegt ter staving van haar verblijf in Ethiopië en (vii) haar verklaringen met betrekking tot de redenen voor haar vertrek uit Ethiopië evenmin geloofwaardig zijn.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat de beslissing om naar Ethiopië te vertrekken ook was ingegeven door de wil van haar grootmoeder om haar te beschermen tegen een gedwongen huwelijk en het aldus “*niet onlogisch*” is dat zij besliste om naar Ethiopië te gaan om haar dochter en andere kleinkinderen daar terug te vinden, is de Raad van oordeel dat verzoekster met dit verweer geen afbreuk kan doen aan volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier: “*Wat betreft uw verblijf van veertien jaar in Ethiopië, heeft het CGVS vooreerst bedenkingen bij de reden waarom u en uw grootmoeder indertijd naar Addis Abeba zouden zijn vertrokken. U stelde dat uw grootmoeder op zoek wilde gaan naar uw moeder en uw twee zussen in Ethiopië (CGVS I, p.10-11). U had verklaard dat zij zeven jaar eerder waren vertrokken om uw vader te gaan zoeken van wie uw moeder dacht dat hij in Saudi-Arabië was (CGVS I, p.5-6). U stelde dat uw moeder naar Ethiopië was vertrokken om van daaruit verder te reizen (CGVS I, p.6 en p.11). Het roept dan ook vragen op dat uw grootmoeder indertijd dacht dat uw moeder zich na zoveel jaren nog in Ethiopië zou bevinden. Bovendien gevraagd waarom uw grootmoeder pas zeven jaar later besloot haar dochter en andere kleinkinderen te gaan zoeken, gaf u nu een andere reden voor jullie vertrek naar Ethiopië. U stelde dat uw grootmoeder wilde voorkomen dat u zou worden uitgehuwelijkt daar meisjes in het dorp rond hun veertiende huwen (CGVS I, p.11). Wat er ook van zij, uw verklaringen weten niet te overtuigen.”*

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekster niet werd ondervraagd over haar wijk in Addis Abeba noch aangrenzende wijken, het schoolsysteem, de geografie en belangrijke gebeurtenissen in Ethiopië, kan geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoekster haar verblijf in Ethiopië als Somalische vluchteling niet aannemelijk kan maken. De Raad merkt op dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen of kennis betrekking hebben op verzoeksters dagelijkse leefwereld en persoonlijke ervaringen in Ethiopië, waarbij aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster dat zij gedetailleerde en doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar dagelijkse leefwereld en eigen ervaringen in Ethiopië. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat verzoekster gedurende haar persoonlijke onderhouden voornamelijk werd ondervraagd over de vragen die in de bestreden beslissing aan bod kwamen. De vaststelling dat verzoekster dergelijke elementaire gegevens over haar dagelijkse leefwereld niet kan verstrekken, doet dan ook afbreuk aan haar verklaringen over haar verblijf in Ethiopië als Somalische vluchteling.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Wat betreft uw verblijf van veertien jaar in Ethiopië, heeft het CGVS vooreerst bedenkingen bij de reden waarom u en uw grootmoeder indertijd naar Addis Abeba zouden zijn vertrokken. U stelde dat uw grootmoeder op zoek wilde gaan naar uw moeder en uw twee zussen in Ethiopië (CGVS I, p.10-11). U had verklaard dat zij zeven jaar eerder waren vertrokken om uw vader te gaan zoeken van wie uw moeder dacht dat hij in Saudi-Arabië was (CGVS I, p.5-6). U stelde dat uw moeder naar Ethiopië was vertrokken om van daaruit verder te reizen (CGVS I, p.6 en p.11). Het roept dan ook vragen op dat uw grootmoeder indertijd dacht dat uw moeder zich na zoveel jaren nog in Ethiopië zou bevinden.

Bovendien gevraagd waarom uw grootmoeder pas zeven jaar later besloot haar dochter en andere kleinkinderen te gaan zoeken, gaf u nu een andere reden voor jullie vertrek naar Ethiopië. U stelde dat uw grootmoeder wilde voorkomen dat u zou worden uitgehuwelijkt daar meisjes in het dorp rond hun veertiende huwen (CGVS I, p.11). Wat er ook van zij, uw verklaringen weten niet te overtuigen.

Gevraagd of uw grootmoeder mensen kende in Addis Abeba, antwoordde u dat ze daar een Koranleeraar kende, M.A. genaamd (CGVS I, p.11-12). Gevraagd van waar uw grootmoeder hem kende, stelde u dat hij ook Abgal was (CGVS I, p.11). U erop gewezen dat er veel Abgal zijn en u nogmaals de kans gegeven om uit te leggen hoe uw grootmoeder hem concreet kende, repliceerde u dat u daar verder geen informatie over vroeg (CGVS I, p.11). U kon evenmin vertellen van waar in Somalië M.A. afkomstig was (CGVS I, p.12). Gevraagd of u ooit aan uw grootmoeder had gevraagd hoe ze hem kende, antwoordde u negatief (CGVS I, p.13). Deze persoon was nochtans degene die u en uw grootmoeder onderdak bood, vervolgens een huis voor jullie vond, jullie financieel ondersteunde, vijf jaar lang een privéschool betaalde voor u en uw grootmoeder hielp met haar zoektocht naar uw moeder (CGVS I, p.11-12). Het is aldus bedenkelijk dat u niets weet over zijn band met uw grootmoeder.

Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat M.A. een jaar voor jullie terugkeer naar Somalië, Ethiopië verliet (CGVS I, p.16). U kon niet vertellen waarom hij verhuisde, noch naar waar hij ging, noch of hij ja dan nee terugkeerde naar Somalië (CGVS I, p.16). Ook dienaangaande is het bedenkelijk dat u niets weet over het vertrek van de persoon die u en uw grootmoeder al die jaren zou hebben ondersteund in Ethiopië. Gevraagd hoe jullie na zijn vertrek financieel konden rondkomen, stelde u dat jullie werden geholpen door Somalische mensen (CGVS I, p.17). Gevraagd door welke Somaliërs jullie werden geholpen, antwoordde u vaagweg dat jullie werden geholpen door Somalische mensen uit de omgeving (CGVS I, p.17). U voegde hieraan toe dat ze elke maand geld inzamelden voor jullie, daarmee jullie huur betaalden en het overschot aan jullie gaven (CGVS I, p.17). Gevraagd wie die mensen concreet waren, repliceerde u dat het de ouders waren van de leerlingen van M.A. (CGVS I, p.17). Het mag evenwel verbazen dat u en uw grootmoeder een jaar lang werden onderhouden door derden.

Gevraagd naar uw contacten met andere Somaliërs in Addis Abeba, kwam u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat u er maar één vriendin had, Ma. genaamd (CGVS I, p.13). Haar volledige naam kent u niet (CGVS II, p.8). Gevraagd of uw grootmoeder veel contact had met andere Somaliërs, antwoordde u negatief (CGVS I, p.15). Gevraagd of er dan niemand was die ze wel vaker zag, andere mensen uit Somalië, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS I, p.15). Het is evenwel niet aannemelijk dat jullie veertien jaar lang in Addis Abeba zouden hebben gewoond als zijnde Somalische vluchtelingen, maar bijna geen enkel vriendschappelijk contact onderhielden met andere Somaliërs.

U stelde dat u in Addis Abeba af en toe tolkte voor andere Somaliërs die u kende van de wijk waar u en uw grootmoeder woonden en die uw hulp kwamen vragen (CGVS I, p.14). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd om een aantal namen te geven van personen voor wie u heeft getolkt in Addis Abeba, antwoordde u vaagweg dat het er veel zijn (CGVS I, p.15). Opnieuw gevraagd een paar namen te geven, kwam u niet verder dan 'mama Z.' te noemen, waaraan u toevoegde dat het mensen waren die door andere mensen naar u werden gebracht (CGVS I, p.15). U aangemoedigd nog andere namen te geven, noemde u nog N. en A. om hierna aan te geven dat u zich de rest niet herinnert (CGVS I, p.15). Tijdens het eerste onderhoud voorts gevraagd een concreet voorbeeld te geven van een dag waarop u heeft getolkt voor Somaliërs in een kliniek in Ethiopië, repliceerde u dat u zoveel problemen heeft, dat u alles probeert te vergeten en dat u zich daar momenteel niets van herinnert (CGVS I, p.15). Tijdens het tweede onderhoud opnieuw gevraagd concreet te vertellen over een tolkopdracht, vertelde u over A. die nierproblemen had en u altijd vroeg om mee te gaan naar de kliniek en over N. die een probleem had aan haar appendix en van wie u nooit geld aannam om te tolken (CGVS II, p.9). U aangemoedigd verder te vertellen, antwoordde u dat u zich de andere namen niet meer herinnert en dat u ook niet elke dag ging tolken (CGVS II, p.9). Nogmaals gevraagd of u echt geen andere voorbeelden meer kon geven, kwam u niet verder dan te stellen dat u tolkte voor de patiënt en de dokter (CGVS II, p.9).

U stelde dat u enkel tolkte in klinieken (CGVS I, p.14). Gevraagd in welke klinieken, repliceerde u dat u tolkte in de Harare kliniek en in andere klinieken (CGVS I, p.15). Gevraagd in welke andere klinieken nog, repliceerde u dat u meestal naar de Harare kliniek ging (CGVS I, p.15). Gevraagd naar welke andere plaatsen u dan nog ging om te tolken, antwoordde u naast de kwestie dat er nog andere klinieken zijn maar dat de Somaliërs meestal naar daar gingen (CGVS I, p.15). Het roept verder vragen op dat u niet kon/wilde antwoorden op de vraag. Uw uitermate beperkte verklaringen over uw beweerde tolkopdrachten, het enige werk dat u zou hebben gedaan in Ethiopië (CGVS I, p.15), ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf aldaar.

Zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, kunnen uw verklaringen over het veertienjarig verblijf en de levensomstandigheden van u en uw grootmoeder in Addis Abeba niet overtuigen. U heeft bovendien geen enkel begin van bewijs neergelegd ter staving van jullie verblijf in Ethiopië (CGVS I, p.17).

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat ook de reden waarom u en uw grootmoeder Ethiopië zouden hebben verlaten na een verblijf van veertien jaar, vragen oproept. U stelde dat uw grootmoeder wilde dat een sheikh in Somalië de Koran zou reciteren voor u opdat u zou genezen (CGVS I, p.5, p.17 en p.21 en CGVS II, p.7 en p.12). Gevraagd of dat niet mogelijk was in Ethiopië, moest u toegeven dat niet te weten en voegde daaraan toe dat uw oma oud was (CGVS II, p.7). Dat uw grootmoeder oud was en ook mede daarom wilde terugkeren naar haar dorp op het platteland in Somalië (CGVS I, p.5 en 17 en CGVS II, p.7), houdt evenwel weinig steek. U had immers het plan om nadien terug te keren naar Ethiopië en zoals u verklaarde, hadden jullie voorts geen familie meer in Rumudgod (CGVS I, p.7 en CGVS II, p.7). Verder gevraagd wat het plan was bij terugkeer naar Somalië, hoe jullie daar financieel zouden rondkomen, stelde u bovendien het niet te weten en voegde daaraan toe dat u normaal zou terugkeren naar Ethiopië na de Koranlezing (CGVS II, p.7 en p.12). Over hoe uw grootmoeder het daar zou redden, bleek aldus niet nagedacht te zijn geweest.”

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over (i) de afwezigheid van een familiaal netwerk in Somalië en (ii) de omstandigheden van haar vertrek uit Somalië. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoeksters verweer dat de smokkelaar geen spraakzaam man was kan niet dienstig worden aanvaard ter verschoning van haar lacunaire kennis over de dood van haar grootmoeder, die zij vernam van de smokkelaar (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 10). De Raad ziet bovendien niet in waarom de smokkelaar de moeite zou nemen om verzoekster te laten weten dat haar grootmoeder is overleden, doch verder weigerde om enige andere informatie te verschaffen over deze dood. Ten slotte oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet zou hebben afgesproken met haar grootmoeder wie zij kon contacteren in Somalië om in contact te blijven met haar grootmoeder en is het aldus niet aannemelijk dat verzoekster niemand zou kunnen contacteren om meer informatie te bekomen over de dood van haar grootmoeder. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoeksters verklaringen over de afwezigheid van een familiaal netwerk in Somalië niet aannemelijk zijn:

“Voorts heeft het CGVS eveneens verschillende bedenkingen betreffende het ontbreken van enig familiaal netwerk. U stelde dat u uw vader nooit heeft gekend, dat uw moeder er vandoor is gegaan met uw zussen kort na uw geboorte en dat u, noch uw grootmoeder nog ooit iets van haar hebben gehoord (CGVS I, p.5-6). Het is evenwel bedenkelijk dat uw moeder u zou achterlaten bij uw grootmoeder, zijnde haar moeder, en daarna van de aardbol zou verdwijnen (CGVS I, p.5-6).

Verder verklaarde u dat uw grootmoeder na uw vertrek uit Somalië is overleden aan de gevolgen van een te hoge bloeddruk (CGVS I, p.9). U stelde dat u dit had vernomen van de smokkelaar toen u in Griekenland was (CGVS I, p.9). Gevraagd hoe de smokkelaar wist dat uw grootmoeder was overleden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p.9). Gevraagd wie de smokkelaar was en hoe u hem kende, kwam u niet verder dan te stellen dat hij A.Q. heet (CGVS I, p.9). Gevraagd van waar hij afkomstig is, moest u toegeven het niet te weten (CGVS I, p.9). U kon enkel zeggen dat jullie samen vanuit Somalië waren vertrokken (CGVS I, p.9). Gevraagd of u aan de smokkelaar had gevraagd hoe hij wist dat uw grootmoeder was overleden, antwoordde u naast de kwestie dat u in Griekenland knieproblemen had (CGVS I, p.9). De vraag herhalend, repliceerde u dat u het aan hem heeft gevraagd (CGVS I, p.10). Gevraagd wat de smokkelaar dan had gezegd aan u over uw grootmoeder, antwoordde u nietszeggend dat u veel naar uw grootmoeder had gevraagd (CGVS I, p.10). Gevraagd of de smokkelaar heeft uitgelegd aan u hoe hij wist dat uw grootmoeder was overleden, antwoordde u negatief (CGVS I, p.10). Nogmaals gevraagd of u die vraag had gesteld aan hem, antwoordde u ditmaal negatief (CGVS, p.10). Gevraagd waarom niet, verwees u opnieuw naar uw knieproblemen en voegde daaraan toe dat de smokkelaar zei dat u verder moest zwijgen over uw grootmoeder (CGVS I, p.10). Uw verklaringen houden echter geen steek. Het is niet aannemelijk dat uw grootmoeder – door wie u bent opgevoed en van wie u zegt dat ze uw enige familielid was met wie u contact had – zou zijn overleden en dat u niet zou doorvragen aan de smokkelaar wie hem hiervan op de hoogte had gebracht. Het is eveneens bedenkelijk dat de smokkelaar niet meer informatie zou hebben willen geven over het overlijden van uw grootmoeder. U verklaarde voorts dat u niemand anders kon contacteren om het nieuws over uw grootmoeder te bevestigen daar u van niemand contactgegevens had (CGVS I, p.10 en CGVS II, p.10).

U stelde dat uw grootmoeder geen gsm had en u evenmin (CGVS I, p.10). Het roept evenwel vragen op dat u en uw grootmoeder niet hadden afgesproken via wie u haar zou kunnen contacteren. Uw verklaringen over uw gebrek aan enig familiaal netwerk, weten gezien bovenstaande niet te overtuigen.”

De bestreden beslissing motiveerde bovendien op pertinente en correcte wijze dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vertrek uit Somalië niet aannemelijk zijn. Deze motivering wordt niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift: *“Tot slot heeft het Commissariaat-generaal nog enkele bedenkingen bij het door u beschreven vertrek uit Somalië. U stelde dat uw grootmoeder aan iemand had gevraagd om u te helpen vluchten en dat u met die persoon naar Mogadishu was gereisd en dat hij een smokkelaar regelde voor u (CGVS I, p.20). U herinnerde zich niet hoe die man heet, noch of hij al dan niet familie is van uw grootmoeder (CGVS I, p.20). U kon evenmin vertellen hoeveel uw grootmoeder de smokkelaar heeft betaald voor uw reis (CGVS I, p.20). Gevraagd hoe uw grootmoeder aan het geld was geraakt, kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat uw grootmoeder grond had verkocht maar dat ze u niets had verteld (CGVS I, p.20). Ter verduidelijking gevraagd of u denkt dat uw grootmoeder grond had verkocht, dan wel of dat iets is dat u zeker weet, stelde u dat u dat denkt (CGVS I, p.20). Gevraagd naar de grootte van die grond, kwam u niet verder te stellen dat die grond groot is (CGVS I, p.20). U erop gewezen dat het moeilijk te begrijpen is dat jullie in Ethiopië amper rondkwamen, er financieel werden geholpen door anderen, dat uw grootmoeder dan blijkbaar wel de middelen had om u plotsklaps naar Europa te sturen maar dat u niet weet hoeveel ze betaalde, noch met welke middelen, gaf u als uitleg dat u niets wist, dat u enkel wist dat die man van de Koranschool uw grootmoeder in Ethiopië hielp maar dat u eigenlijk ook niet weet via welke bron ze het geld kreeg waarmee de smokkelaar werd betaald (CGVS I, p.20). Uw verklaringen over de organisatie van uw vertrek zijn dermate vaag dat het vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het CGVS, enkel wordt versterkt.”*

Uit bovenstaande blijkt dat verzoekster haar levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor haar vertrek naar België niet aannemelijk heeft gemaakt. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster voorgehouden herkomst uit en verblijf in Rumudgod in het district Yaqbal in de provincie Middle Shabelle in Somalië. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze oordeelde dat geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vervolgingsfeiten, zijnde het feit dat zij gedwongen diende te huwen met een lid van Al Shabaab, wordt ondergraven doordat (i) zij amper informatie kan geven over M., het lid van Al Shabaab dat gedwongen met haar wilde huwen en (ii) de naam niet kent van de tweede persoon die aanwezig was bij dit huwelijksaanzoek, (iii) het niet aannemelijk is dat Al Shabaab verzoekster en haar grootmoeder een week bedenktijd zouden geven terwijl zij tevens dreigden haar grootmoeder iets aan te doen als zij zouden weigeren, (iv) het niet aannemelijk is dat zij verklaart dat zij er niet aan dacht om de dorpsoudsten te vragen om een oplossing voor haar problemen, gelet op het belang van dorpsoudsten in de Somalische traditie en (v) zij niet op de hoogte is of Al Shabaab na haar vertrek uit Somalië nog naar haar huis zijn gekomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij nog maar een paar dagen teruggekeerd was vanuit Ethiopië en het aldus niet *“vreemd”* is dat zij het lid van Al Shabaab M. niet kent, wijst de Raad erop dat verzoekster omwille van de beweerde vervolgingsfeiten door M. in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien zij, zoals zij beweert, bedreigd wordt door M., zich gedegen zou informeren over haar vervolger om haar vrees te kunnen inschatten. Verzoeksters onwetendheid wijst op een gebrek aan interesse in haar hoofde en doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging.

Het verweer in het verzoekschrift dat de bedenktijd van Al Shabaab *“allicht”* eerder was ingegeven door de noodzaak om een overeenkomst te bereiken over de bruidsschat betreft een loutere *post-factum* verklaring, gezien verzoekster dit niet vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud toen zij hiernaar gevraagd werd. Verzoekster stelde louter dat haar grootmoeder in die tijd met haar zou kunnen praten om haar te overtuigen om te huwen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 5). De bestreden beslissing oordeelde evenwel terecht dat deze uitleg niet aannemelijk is daar Al Shabaab hen feitelijk geen keuze liet om in te stemmen met het huwelijk.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift verder geen verweer tegen de overige motieven van de bestreden beslissing op dit punt. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Bovendien heeft het CGVS nog enkele bedenkingen betreffende uw vluchtmotieven. Zo kon u maar zeer weinig informatie geven over M., de persoon van Al Shabaab die met u wilde huwen (CGVS II, p.4). Zijn volledige naam kon u niet geven (CGVS II, p.5). U kon niet vertellen wie hij juist is, van waar hij afkomstig is, wie zijn familie is, noch wat hij juist doet bij Al Shabaab (CGVS II, p.5). Van de tweede persoon die kwam aankloppen bij u en uw grootmoeder in Rumudgod, kende u de naam niet (CGVS II, p.4).

Voorts is het bedenkelijk dat de twee mannen ermee dreigden uw grootmoeder iets aan te doen als ze niet zou instemmen met een huwelijk, maar jullie anderzijds wel een week bedenktijd gaven (CGVS II, p.4). U gevraagd waarom jullie nog een week bedenktijd kregen, stelde u dat uw grootmoeder in die tijd met u zou kunnen praten en u akkoord zou kunnen gaan (CGVS II, p.5), wat evenwel geen afdoende uitleg is daar de mannen jullie feitelijk geen keuze gaven. Gevraagd of er met de clan- en dorpsoudsten werd gesproken over de situatie om een oplossing te vinden, antwoordde u negatief (CGVS II, p.5). U stelde dat u er helemaal niet aan had gedacht om zoiets te doen en dat u niet wist dat de ouderen over zo een zaken spreken (CGVS II, p.5), wat bedenkelijk is gezien het belang van de dorpsouderen in de Somalische traditie. U weet ten slotte niet wat er na uw vertrek nog is gebeurd, of Al Shabaab ja dan nee nog is langsgelopen (CGVS II, p.6). Uw vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met Al Shabaab.”

In de bestreden beslissing werd bovendien nog op pertinente en terechte wijze geoordeeld dat: *“Dat u zou zijn verkracht toen u twee of drie jaar oud was (CGVS I, p.7-8), is dan weer louter een blote bewering van uwentwege die u niet aantoonst aan de hand van enig concreet element. Volgens uw verklaringen zou u er pas achter zijn gekomen toen u al zeventien jaar was (CGVS I, p.8). Gevraagd of u zich nog iets herinnert van de verkrachting, antwoordde u negatief (CGVS I, p.8). U kon niet vertellen door wie u werd verkracht, noch zou uw grootmoeder hebben geweten wie de dader was (CGVS I, p.7-8). U bleef aldus zeer vaag over dit beweerde incident dat bovendien ook zou hebben plaatsgevonden in Rumudgod (CGVS I, p.8).”* Verzoekster laat deze motivering ongemoeid.

Waar verzoekster erop wijst dat haar vrouwelijke genitale verminking een traumatische gebeurtenis betrof, wijst de Raad erop dat deze toelichting geen afbreuk doet aan volgende pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“Wat betreft uw (gedeeltelijke) desinfibulatie die wordt gestaafd door een Belgisch medisch attest (d.d. 15/01/2019) en die u kosteloos zou hebben ondergaan in een kliniek in Ethiopië (CGVS I, p.8 en p.16), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u als vrees dienaangaande aanhaalde dat u in Somalië zal worden beschouwd als een hoer daar men door uw desinfibulatie zal denken dat u geen maagd meer bent (CGVS II, p.10). Gevraagd of u spreekt over Al Shabaab, antwoordde u positief (CGVS II, p.10). Zoals hierboven aangetoond, wordt er echter geen geloof gehecht aan uw uithuwelijking aan een Al Shabaab strijder. Verder dient in dit verband herhaald te worden dat u het Commissariaat-generaal geen zicht heeft geboden op uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw aankomst hier, noch op uw werkelijk netwerk. Uw familiale context en uw huidige situatie in Somalië zijn niet deze waarover u hebt verteld (zie supra). Daarnaast blijkt uit de informatie waar het CGVS over beschikt (COI Focus “Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië” dd. 13 juni 2016) blijkt dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen. De informatie vermeldt voorts ook dat één rapport stelt dat volwassen niet-geïnfibuleerde vrouwen soms infibulatie ondergaan onder dwang, met geweld of onder sociale druk, maar het rapport geeft geen verdere informatie over de mate waarin dit voorkomt en de andere geraadpleegde rapporten vermelden hier niets over. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet in een dergelijke situatie bevindt. Gelet op het geheel van bovenstaande redenen dient er dan ook te worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees naar aanleiding van uw (gedeeltelijke) desinfibulatie niet aannemelijk maakt.*

Wat betreft de fysieke problemen die u aanhaalt ten gevolge van uw besnijdenis, zijnde menstruatiepijnen, buikpijn en urineproblemen (CGVS I, p.8, CGVS II, p.5 en zie ook stukken 3 en 4), dient er opgemerkt te worden dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling te rechtvaardigen. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit al het voorgaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.”

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig, gezien elke zaak op zijn individuele merites dient beoordeeld te worden, hetgeen tevens bevestigd wordt in de door verzoekster toegevoegde informatie van unhcr.org/refworld. Verzoekster maakt, gelet op wat voorafgaat, op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

In de bestreden beslissing werd verder nog op omstandige en pertinente wijze geoordeeld dat de overige door verzoekster neergelegde documenten niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. Deze motivering wordt niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift:

“De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Het verslag van een onderzoek van u door het departement neurologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugman nadat u daags voordien tweemaal het bewustzijn had verloren (d.d. 15/10/2018), het verslag van uw opname op de spoed op 19/02/2019 omwille van een flauwte, een aanvraag van een MRI-scan (d.d. 11/04/2019), de uitslagen van de elektro-encefalografie die u onderging op 19/04/2019, een verslag van arts Dr. C. Leconte waar naast de episodes waarbij u het bewustzijn verliest, ook melding wordt gemaakt van gehoorproblemen (d.d. 13/05/2019), de bevestiging van een doktersafspraak op 31/05/2019, de lijst van medische problemen die u heeft ervaren in het opvangcentrum waar u verblijft, en medicatievoorschriften (d.d. 04/12/2018, 29/01/2019, 30/01/2019, 16/05/2019 en 14/06/2019), bevestigen dat u gehoorproblemen heeft en episodes ervaart waarbij u zich plots slecht voelt en flauwvalt maar melden dat er geen fysieke oorzaak van deze flauwtes werd vastgesteld. Voorts legde u nog een attest neer waarin wordt aangegeven dat u sinds 11/02/2019 wordt opgevolgd in het Centre d’Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d’Asile (CARDA) (d.d. 10/05/2019), alsook twee verslagen van de psychologische begeleiding die u krijgt (d.d. 30/01/2019 en 14/05/2019). De verslagen betreffen een samenvatting van uw verklaringen en de melding dat u de beschreven episodes ervaart als u geconfronteerd wordt met angst en moeilijke en emotionele situaties. U zou ook slaapproblemen ervaren, last hebben van nachtmerries, moeite hebben met eten en stress ervaren door opnieuw te moeten spreken over wat u heeft meegemaakt. Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud voelde u zich niet goed en viel u flauw (CGVS I, p.21). U werd hierna opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud. Zoals blijkt uit de notities van de twee onderhouds, was u voor deze episode en gedurende het hele tweede onderhoud bij machte om volwaardig deel te nemen aan de onderhouds. Noch u, noch uw advocaat, gaven bovendien aan u dat u niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Wat betreft de verslagen van de psychologische begeleiding die u krijgt, dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat de attesten een loutere weergave zijn van uw verklaringen en aldus geen sluitend bewijs vormen voor de reden van uw psychische problemen. Aldus wijzigen de door u neergelegde documenten niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.”

Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde herkomst uit Rumudgod, in het district Yaqbal, in de provincie Middle Shabelle in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouden en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 3; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 3, 9, 12).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP